

Arrest

nr. X van 3 september 2020
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. MOSKOFIDIS
Rootenstraat 21/18
3600 GENK

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 5 mei 2020 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 maart 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 augustus 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 augustus 2020.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die *loco* advocaat A. MOSKOFIDIS verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché M. SOMMEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen België binnengekomen op 20 juni 2019 en heeft zich vluchteling verklaard op 25 juni 2019.

1.2. Op 30 maart 2020 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op 1 april 2020 aangetekend naar verzoeker verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U verklaarde de Pakistaanse nationaliteit te hebben en afkomstig te zijn van Wazirabad, in Gujranwala in de provincie Punjab, waar u woonde tot aan uw vertrek uit het land.

U werkte in Wazirabad in een klerenwinkel. Op een bepaald moment werd u in de winkel opgebeld door een klant, die u liet weten dat ze van u hield. Na een tijdje gaf u haar uw persoonlijke nummer, en begonnen jullie af te spreken. Jullie gingen van 2012 tot 2015 een dertigtal keer samen uit, maar hielden de relatie de hele tijd geheim voor de ouders van het meisje. In de loop van 2015 kwam de broer van het meisje evenwel achter de relatie, waarop u ontvoerd werd in opdracht van de vader van het meisje, een machtig man. Hij bedreigde u en dwong u het meisje te zeggen dat u niet van haar hield, waarop hij u liet gaan. Naderhand legden u en het meisje evenwel bij, maar haar vader kwam het weer op de hoogte en liet u weer ontvoeren. Deze keer waren de lokale politiechef en een volksvertegenwoordiger aanwezig om u te bedreigen. U beloofde alle contact stop te zetten en ze lieten u weer gaan. Twee jaar later kreeg u plots enkele berichten van het meisje, die de GSM van haar moeder gebruikte. Jullie besloten om te trouwen, en gingen hiervoor op 28 maart 2017 naar een advocaat, die jullie huwelijksovereenkomst op 2 april 2017 ging registreren.

Op 6 april 2017 werd evenwel de broer van uw schoonbroer (man van uw zus) vermoord, en u werd hiervan beschuldigd. De vader van het meisje zou hier achter zitten. U moest vluchten uit de stad, en ging een tijdje naar Karachi. Hier kwam u toevallig een aantal andere Punjabi's tegen die het land wilden verlaten, en u sloot zich bij hen aan. U verliet Pakistan in juli 2017 en reisde illegaal naar Griekenland, waar u in november 2017 aankwam. U bleef hier een jaar lang zonder internationale bescherming te vragen. Naderhand reisde u verder naar België, waar u aankwam op 20 juni 2019 en internationale bescherming verzocht op 25 juni 2019. Ter staving van uw relaas legt u voor: een Pakistaanse identiteitskaart, en kopieën van een vonnis, een first information report, een huwelijkscontract, een verkiezingslijst, en een link naar een facebookfilmpje. U maakte een aantal opmerkingen op de notities van het onderhoud over op 17 maart 2020.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lopen van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

U verklaart dat u niet kan terugkeren naar Pakistan omdat u daar vreest vermoord te worden door de vader van een meisje met wie u een relatie had aangeknoopt. U bent er evenwel niet in geslaagd dit aannemelijk te maken, om onderstaande redenen.

In de eerste plaats is de relatie die u met het meisje schetst maar weinig geloofwaardig. U verklaarde **ten eerste** dat u in een winkel werkte, en op een dag gebeld werd door een meisje dat u daar eens had gezien tijdens het shoppen. Ze liet u weten dat ze u graag zag, en na een maand telefoneren spraken jullie af (CGVS p. 6, 7). Dit is geen geloofwaardig begin van een relatie. In Pakistan zijn bijna alle huwelijken gearrangeerd, en liefdesrelaties zijn zeldzaam. De geldende sociale mores en verwachtingen vormen zo een grote barrière, psychologisch maar ook qua sociale druk, en deze zullen enkel in uitzonderlijke omstandigheden overwonnen worden. Dat een meisje louter omdat ze u eens zag in de winkel, een enorm banale manier om iemand te ontmoeten, het risico zou nemen om de geldende sociale regels te overtreden en een relatie met u aan te knopen, is daarom maar weinig aannemelijk, zeker als u nog eens toevoegt dat de ontmoeting blijkbaar zo weinig opmerkelijk was dat u deze niet eens herinnerde (CGVS p. 7).

Naderhand zou u **ten tweede** over een periode van drie jaar zo'n twintig tot dertig dates hebben gehad (CGVS p. 9, 10). Hier vallen een aantal opmerkingen bij te formuleren. Primo zijn uw verklaringen over al deze afspraakjes maar vaag en generisch; u zou elke keer hetzelfde hebben gedaan, namelijk wandelen, al dan niet in het park, en gaan eten (CGVS p. 9). Behalve de eerste en mogelijk de laatste date kon u er geen andere in detail beschrijven (CGVS p. 8, 9). Ook dit getuigt niet van de passie die verwacht zou mogen worden in de context van een verboden liefde.

Secundo zou u ondanks dat u drie jaar lang afspraakjes in eigen stad had, nooit iemand zijn tegengekomen die u of haar kende – geen familieleden, geen vrienden, geen gekende zaakvoerders. U deed nochtans naar eigen zeggen niets bijzonder om ontdekking te vermijden, behalve dan dat uw liefde een niqab zou dragen (CGVS p. 8, 9). Uw familie zou zich ook nooit vragen stellen als u het huis uit was, en uw liefde kon steeds met hetzelfde excuus de chauffeur van de familie misleiden – dat ze bij een vriendin was. Maar nooit belden haar ouders blijkbaar eens naar de vriendin of diens ouders, hetzij om haar te controleren of voor gelijk welke andere reden (CGVS p. 10). Dit valt gezien de bijzonder lange periode maar moeilijk te geloven.

Tertio valt het ook op dat u blijkbaar geen enkel toekomstplan had behalve voor onbepaalde tijd afspraakjes blijven maken. Hiernaar gepeild, stelt u uitdrukkelijk dat jullie geen plannen hadden, ook niet om bijvoorbeeld te trouwen. Er op gewezen dat het maar vreemd is dat u drie jaar lang zonder enig toekomstplan zou daten, volhardt u in de boosheid door te verwijzen naar uw jeugdige leeftijd op dat moment – u was in 2015 nochtans al 24 en uw liefde 21 (CGVS p. 13, 14). Dit is maar weinig doorleefd. Wederom, in een land waar de verwachting is dat het huwelijk door de ouders geregeld wordt en de genderscheiding erg strikt is, is het schier ondenkbaar dat een koppel drie jaar lang gewoon zou blijven daten met alle risico's van dien zonder enige verdere concrete plannen.

Ten derde zijn uw verklaringen over uw liefde zelf maar weinig geloofwaardig. Zo verklaarde u primo dat u ten tijde van de afspraak met de advocaat haar ging ophalen van het Gujranwala College, waarvan u verklaart dat ze er naar de "twaalfde klas" ging. Er op gewezen dat dit maar vreemd is omdat uw liefde in 2017 al 23 jaar oud geweest zou zijn, maakt u de hypothese dat ze wel eens een paar jaren gedubbeld zou kunnen hebben, of mogelijk pas laat begon te studeren (CGVS p. 19). Het eerste is maar weinig geloofwaardig aangezien ze dan al een zestal jaar gedubbeld zou moeten hebben, terwijl het tweede weinig aannemelijk is voor een meisje uit een rijke familie, waar u ook op gewezen werd (CGVS p. 19). Maar meer fundamenteel is het maar moeilijk te geloven dat u over iemand met wie u zogezegd een jarenlange relatie had niet zou weten of ze dan wel laat begonnen was met studeren dan wel een dergelijk grote hoeveelheid jaren gedubbeld zou moeten hebben, waar u ook op gewezen werd (CGVS p. 19). Hierop oppert u dat ze het mogelijk niet goed deed op school omdat ze liefdesverdriet had (CGVS p. 19), een zwakbod nadat u al eerder allerhande andere hypothesen maakte.

Secundo, gevraagd wat u precies aansprak in het meisje, kwam u niet verder dan te zeggen dat ze schattig was toen ze u belde (CGVS p. 22). Er op gewezen dat dat maar weinig overtuigend is als u spreekt over iemand met wie u een jarenlange verboden relatie had, voegt u nog toe dat u zodanig verliefd op haar was dat u er niet van kon eten en slapen (CGVS p. 22), een antwoord naast de kwestie daar het niet gaat over wat u in haar aanspreekt.

Tertio gevraagd om haar uiterlijk te beschrijven, komt u niet verder dan "lichte huid", en reageert u zelfs gepikeerd op de vraagstelling. Er op gewezen dat het vreemd is dat u iemand van wie u zodanig houdt niet zou kunnen beschrijven, kan u enkel aanhalen dat u haar met niemand weet te vergelijken (CGVS p. 22). Dit is allemaal maar weinig overtuigend.

Quarto gevraagd wat u aantrekkelijk vond aan haar, blijft u steken bij de manier waarop ze praatte. Gevraagd hoe ze dan precies praatte, antwoordt u heel generisch dat ze sprak met liefde en dat jullie elkaar meteen zouden begrepen (CGVS p. 22). Wederom weinig overtuigend.

Quinto gepeild naar zaken waarover jullie niet akkoord gingen, komt u dan weer niet verder dan dat u hield van vis en zij van thee, maar voor het overige kan u na meermaals de vraag te hebben gekregen en ondanks de jarenlange relatie geen enkel zwaarwichtig geval van onenigheid aanstippen (CGVS p. 22, 23). Dit klinkt niet als een echte relatie.

Sexto gevraagd om de persoonlijkheid van uw liefde te beschrijven, informeert u ten slotte droogweg dat meisjes in Pakistan weinig persoonlijkheid hebben (CGVS p. 23).

Om bovenstaande redenen is de verboden relatie die u schetste maar weinig geloofwaardig. De problemen die u hierdoor gekend zou hebben, kunnen daarom ook ongeloofwaardig geacht worden. Maar er kan **ten overvloed**e ook nog op gewezen worden dat het relaas dat u geeft van de problemen die u gekend zou hebben op zich genomen ook niet geloofwaardig is.

Zo verklaart u **ten eerste** dat u een eerste keer ontvoerd werd door de handlangers van de vader van het meisje doordat u zomaar instapte in de auto bij vreemden nadat het u zonder aanwijsbare reden aangeboden werd (CGVS p. 12). Het kleinste kind weet dat het een slecht idee is om bij vreemden in de auto te stappen, zeker in een land waar toch geregeld ontvoeringen voorkomen zoals Pakistan, waar u ook op gewezen werd.

Vervolgens geeft u **ten tweede** een beschrijving van interacties met de vader van uw liefde en diens handlangers. Hierover kan opgemerkt worden dat de inscenering en de verklaringen van de vader maar weinig geloofwaardig overkomen, en eerder klinken als een weergave van de monoloog van een schurk op de televisie, waar u ook op gewezen werd (CGVS p. 12, 13, 20). In het bijzonder valt het wel erg theatrale telefoontje naar een parlementslid en de “good cop – bad cop”-interventies van de woedende broer van uw liefde op.

Het wordt **ten derde** helemaal ongeloofwaardig als de voorgaande scene zich later nog eens bijna exact herhaalt, zij het met meer spelers. U houdt voor dat u kort na het eerste incident nog eens werd ontvoerd. Primo valt het op dat deze ontvoering quasi identiek is aan de vorige: u praat met de vader, u wordt gebeld, u wordt gedwongen om uw liefde af te zweren, wederom met aanwezigheid van een kwade broer (CSV p. 14, 15, 16).

Secundo zouden er bij deze tweede ontvoering ook een parlementslid en het lokale hoofd van de politie aanwezig geweest zijn, louter om u te intimideren (CGVS . 14, 15, 16). Het is evenwel maar weinig geloofwaardig dat zij zich openlijk zouden tonen als medeplichtigen bij een ontvoering en doodsbedreiging, of dat zij zich tout court zouden laten optrommelen voor iets banaals als het bang maken van het liefde van een kennis van hen, waar u ook op gewezen werd (CGVS p. 16). .

Tertio is het ook maar de vraag waarom de vader van het meisje al de moeite zou doen om keer op keer deze show voor u op te voeren, terwijl er toch wel meer economische manieren zouden zijn om u van zijn dochter weg te houden – gaande van het binnenhouden van de dochter tot u meer fysiek te bedreigen – waar u ook op gewezen werd (CGSV p. 16).

Ook kunnen er *quarto* vragen gesteld worden bij uw bewering dat u nadat u was vastgebonden en in elkaar geslagen (weer) telefoon kreeg en aflegde (CGVS p. 15). Er werd zo tijdens het onderhoud aangestipt dat u beweerde vastgebonden te zijn, wat u weerlegde door te stellen dat ze u hadden losgemaakt om u in elkaar te kunnen slaan (CGVS p. 15) – vreemd daar een vastgebonden tegenstander minder weerstand kan bieden. Ook is het vreemd dat ze uw GSM niet afgenomen zouden hebben bij deze ontvoering – blijkbaar werden uw zakken niet doorzocht op wapens edm., waar u ook op gewezen werd. U had hier geen goede verklaring voor (CGVS p. 15).

Ten vierde beweert u dat u twee jaar lang geen contact had met het meisje, maar dan zonder aanwijsbare reden in 2017 plots door haar ge-sms't werd (CGVS p. 17). Dat u geen verklaring heeft voor deze plotse heropflakking van het contact is maar weinig geloofwaardig.

Ten vijfde verklaart u dat u naderhand onterecht beschuldigd zou zijn van moord. U vermoedt dat de vader van het meisje er voor iets achter zit (CGVS p. 18). Hierover vallen ook nog een aantal opmerkingen te formuleren. Primo is het nodeloos ingewikkeld dat men de broer van uw schoonbroer zou vermoorden om u zodoende hiervan de schuld in de schoenen te schuiven omdat u voordien uw schoonbroer met de dood bedreigd had (dus niet eens het eigenlijke slachtoffer), waar u ook op gewezen werd (CGSV p. 21, 22).

Secundo heeft u geen concrete aanwijzingen dat de vader van het meisje hier iets mee te maken had, enkel uw bewering dat de familie van het slachtoffer contacten zou hebben met de familie van het meisje, een loze bewering (CGVS p. 21).

Tertio tracht u deze beschuldiging te bewijzen met een arrest van de rechtbank en een FIR (documenten 2 en 3). Deze documenten vertonen evenwel een aantal vormelijke gebreken, waardoor aan de echtheid getwijfeld kan worden. Zo is het opgesteld in erg slecht Engels; hier volgen enkele

voorbeelden van de eerste pagina's: "co-accused A. R. ... got registered a case... at police station city"; "they went to chamber of their council... for recording statement"; "when they standing on breakfast cart for taking breakfast..."; "M. raised lalkara to teach a lesson for abduction of his daughter"; "accused A. R.... made fire shots with pistol"; etc... Ook is inhoud voor een vonnis maar vreemd te noemen. Er worden namelijk een aantal beklaagden aangewezen in de hoofding, maar op het einde van het arrest wordt daarentegen uw aanhouding bevolen. U wordt dan wel in de tekst van het vonnis aangewezen als medebeklaagde, maar dit blijkbaar zonder dat het nuttig geacht werd u in de hoofding te vermelden. Alles samen valt dit maar erg weinig ernstig te nemen.

De FIR daarentegen, los van de inhoud, is opgesteld in een vorm die niet overeenkomt met informatie gekend over FIR's en toegevoegd aan uw dossier, waarbij het ontbreken van een hoofding, vervangen door een geheel voorblad opvalt. Gezien de gekende fraudegevoeligheid van Pakistaanse documenten, kan deze dan ook niet als geloofwaardig weerhouden worden.

Om deze redenen kan er aan uw voorgehouden problemen in Pakistan geen geloof gehecht worden.

Ten slotte kunnen er ook vragen gesteld worden bij uw verklaringen over de manier waarop u uw vertrek uit het land organiseerde. U verklaart namelijk dat u toevallig een aantal Punjabi's tegenkwam die op het punt stonden het land te verlaten, en u zich van weeromstuit bij hen aansloot. Voor uw reis tot Turkije (kost en inwonen onderweg inbegrepen) zou u slechts 80.000 Pakistaanse roepies moeten hebben betalen, een goede 450 euro (CGVS p. 25, 26). Dit valt maar moeilijk te geloven. Het plannen van een illegale reis naar Europa kan geacht worden een onderneming te zijn die niet op één-twee-drie geregeld is, en dat u gewoon door een aantal streekgenoten aan te spreken plots een dergelijke reis kon aanvatten is daarom maar weinig overtuigend. Bovendien is de door u geïndiceerde prijs zeer laag te noemen – voor dat geld is het waarschijnlijk niet eens mogelijk om legaal naar Europa te reizen, laat staan een illegale reis waar de meerkost van onder meer omkoping, een risicopremium edm moeten ingerekend worden. Bovendien kan u van uw voorgehouden reisweg ook geen enkel begin van bewijs voorleggen, waardoor er enkel afgegaan kan worden op uw weinig overtuigende verklaringen.

Volledigheidshalve merkt het CGVS ook op dat u geen internationale bescherming heeft gevraagd in de Europese landen waarlangs u reisde naar België. Uw uitleg hiervoor was dat er te veel Pakistanen zouden geweest zijn in de landen waarlangs u passeerde, zoals Griekenland, Slovenië, Italië en Frankrijk, of dat u er te lang moest wachten voor ze u zouden interviewen (CGVS p. 24, 25). Nochtans kan van iemand die beweert nood te hebben aan internationale bescherming redelijkerwijze verwacht worden dat hij die nood aanhaalt en internationale bescherming vraagt zodra hij daartoe de kans heeft. Dat u dit niet in de landen die u passeerde, onder weinig overtuigende voorwendsels, en pas in België internationale bescherming verzocht doet verder afbreuk aan de beweerde reden van vertrek en uw ingeroepen vrees voor vervolging.

Al deze elementen samen leiden de conclusie dat u er niet in slaagde om aannemelijk te maken dat u gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in de vluchtelingrechtelijke zin, of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat u bij een terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico zou lopen op het lijden van ernstige schade in de zin van art. 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

De documenten die u voorlegde ter staving van uw asielrelaas zijn niet van die aard dat ze bovenstaande appreciatie in positieve zin kunnen doen ombuigen. Er is al gewezen op de vormelijke problemen met documenten 2 en 3 supra. Documenten hebben in ieder geval bovendien enkel een ondersteunende werking, en ze kunnen niet de geloofwaardigheid van ongeloofwaardige verklaringen herstellen. Uit informatie toegevoegd aan het dossier blijkt trouwens dat documenten in Pakistan eenvoudig te verkrijgen zijn, hetzij via corruptie of door ze na te laten maken.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie **EASO Country of Origin Information Report : Pakistan Security Situation van oktober 2019**, beschikbaar op

https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/easo_pakistan_security_situation_report_20191030.pdf dat het gros van het geweld dat in Pakistan plaatsvindt kan toegeschreven worden aan de terreurorganisaties die in het land actief zijn. De terreuraanslagen die in Pakistan plaatsvinden zijn evenwel doorgaans doelgericht van aard, waarbij voornamelijk leden van de veiligheidsdiensten en het leger, leden van religieuze minderheden en politici geïmiseerd worden. De aard van het gebruikte geweld zorgt er echter voor dat er soms ook willekeurige slachtoffers vallen. Daarnaast vinden er in Pakistan soms grootschalige aanslagen plaats die als doel hebben om een maximaal aantal slachtoffers te maken binnen een bepaalde gemeenschap. Doorgaans vormen religieuze minderheden, en dan vooral de sjiitische moslims, hierbij het doelwit. Dergelijke aanslagen zijn echter eerder uitzondering dan regel.

Uit de informatie waarover het CGVS beschikt blijkt duidelijk dat de veiligheidssituatie in geheel Pakistan de voorbije jaren sterk verbeterd is en deze trend zich in het voorbije jaar heeft verder gezet. Zo is er sprake van een duidelijke daling in het aantal terroristische aanslagen, alsook een vermindering van het aantal sektarisch geïnspireerde veiligheidsincidenten. Ook het aantal te betreuren burgerdoden en gewonden is in geheel Pakistan sterk gedaald. Uit dezelfde informatie blijkt echter ook dat de veiligheidssituatie in bepaalde Pakistaanse regio's op heden problematisch blijft. Het noordwesten van Pakistan wordt nog steeds geteisterd door opflakkerend geweld, gepleegd door zowel militanten als regeringstroepen. Uit dezelfde informatie blijkt echter dat het hier om een uiterst lokaal conflict gaat, dat zich hoofdzakelijk afspeelt in de grensregio tussen Pakistan en Afghanistan, meer bepaald in de tribale districten in Khyber-Pakhtunkwa (KP) (de voormalige FATA). Deze districten werden in mei 2018 aan Khyber-Pakhtunkwa toegevoegd en vormen sindsdien administratief deel van de provincie. In bepaalde van deze districten, meer specifiek Noord- en Zuid-Waziristan, is de veiligheidssituatie precair en zal aan verzoekers afkomstig uit deze regio de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet worden toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat. Hoewel de situatie in de overige delen van KP en de provincies Punjab, Sindh, Balochistan en in Pakistan controlled Kashmir (PcK) verontrustend en zorgwekkend kan voorkomen, is de omvang en de intensiteit van het geweld er beduidend lager dan in het noordwesten van Pakistan.

Daar het geweldsniveau en de impact van het geweld in Pakistan regionaal erg verschillend te zijn, dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Pakistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Punjab te worden beoordeeld.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweld in de provincie Punjab de vorm aanneemt van terroristische aanslagen, sektarisch geweld, etno-politiek en electoraal geweld, en crimineel geweld. De provincie Punjab wordt beschouwd als het politieke en economische centrum van Pakistan. De dalende trend van de voorbije jaren wat het aantal terroristische aanslagen, targeted killings en burgerslachtoffers betreft wordt verder gezet in de rapporteringsperiode, waarbij vooral een grote daling in het aantal terreuraanslagen kan worden vastgesteld. Ten opzichte van 2017 is er sprake van een grote vermindering in het aantal slachtoffers in Punjab, waarbij slechts een beperkt aantal burgerslachtoffers in de provincie wordt gerapporteerd. UN OCHA maakt geen melding van een uitwaartse ontheemding uit Lahore of uit andere districten in de provincie Punjab.

Er dient aldus geconcludeerd te worden dat, hoewel er zich in de provincie Punjab incidenten voordoen, er geen gewag kan worden gemaakt van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of onderbroken gevechten, noch kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld in de provincie Punjab dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan invoeren die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in de provincie Punjab in uw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen dat u bij een terugkeer naar de provincie Punjab een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Punjab.

Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

In een eerste middel beroept verzoeker zich op de schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, waaronder het materiële motiveringsbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel, van artikel 1, (A), § 2 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Vluchtelingenverdrag), alsook meent hij dat er een manifeste appreciatiefout voorligt.

In wat zich aandient als een tweede middel beroept verzoeker zich op de schending van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker vraagt in hoofdorde om hem als vluchteling te erkennen, minstens hem de subsidiaire beschermingsstatus te verlenen en in ondergeschikte orde om de bestreden beslissing te vernietigen en terug te sturen naar het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen voor verder onderzoek.

2.2. Beoordeling

2.2.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer 2005-2006*, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.2.2. Vluchtelingenstatus

2.2.2.1. Verzoeker voert aan M. N. en de autoriteiten te vrezen omwille van zijn relatie met Z. M., de dochter van M. N. tegen de wil van haar familie. In de bestreden beslissing wordt verzoeker de vluchtelingenstatus geweigerd omdat (i) de door verzoeker geschetste relatie met het meisje niet geloofwaardig is vermits (1) het niet aannemelijk is dat verzoeker een relatie zou aanknopen met een klant na hun banale ontmoeting die verzoeker zelfs schijnbaar niet is bijgebleven, rekening houdend met de Pakistaanse context waarbij slechts zeer uitzonderlijk een liefdesrelatie ontstaat en waarbij hij zich zo zou blootstellen aan een risico, (2) verzoekers verklaringen over de twintig tot dertig afspraakjes die hij met Z. M. gehad zou hebben over de tijdspanne van drie jaar vaag en generisch zijn, (3) het niet aannemelijk is dat zij nooit iemand zijn tegengekomen die hen kende bij hun afspraakjes in eigen stad, terwijl verzoeker aangeeft dat zij nochtans niets bijzonder deden om ontdekking te vermijden en het evenmin geloofwaardig is dat noch verzoekers familie, noch de familie van het meisje zich vragen zouden stellen bij hun afwezigheid gedurende deze afspraakjes, (4) het niet geloofwaardig is dat verzoeker geen enkel toekomstplan had behalve voor onbepaalde tijd afspraakjes blijven maken gelet

op de Pakistaanse context waar de verwachting is dat het huwelijk door de ouders wordt geregeld en de genderscheiding erg strikt is en (5) verzoekers verklaringen aangaande Z. M. evenmin geloofwaardig en doorleefd overkomen, meer bepaald (a) aangaande de plaats waar hij haar zou zijn gaan ophalen ten tijde van de afspraak met de advocaat, (b) over wat er hem precies aansprak in haar, (c) aangaande haar uiterlijk, (d) met betrekking tot wat hij precies aantrekkelijk aan haar vond, (e) over waar zij het niet over eens waren en (f) aangaande haar persoonlijkheid; (ii) bovendien moet worden opgemerkt dat verzoekers voorgehouden problemen - daargelaten de vaststelling dat geen geloof kan worden gehecht aan de door hem geschetste verboden relatie - allerminst geloofwaardig zijn aangezien (1) het niet aannemelijk is dat verzoeker zomaar instapte in de auto bij vreemden nadat het hem zonder aanwijsbare redenen aangeboden werd en waarop hij ontvoerd zou zijn, (2) de inscenering en de verklaringen van M. N., tijdens de ontvoeringen, eerder klinken als een weergave van de monoloog van een schurk op de televisie en niet geloofwaardig overkomen, (3) verzoekers verklaringen aangaande de tweede ontvoering quasi identiek zijn als deze van de eerste ontvoering, het in deze ook allerminst geloofwaardig is dat een parlementslid en lokaal hoofd van de politie zich openlijk zouden tonen als medeplichtigen bij een ontvoering en doodsb bedreiging, of zich *tout court* zouden inlaten met dergelijk banaal gegeven als het bang maken van het liefje van een kennis van hen, (4) het niet geloofwaardig is dat M. N. al de moeite zou doen om keer op keer deze show voor verzoeker op te voeren, terwijl er andere manieren zijn om zijn dochter van verzoeker weg te houden, (5) verzoekers verklaringen als zou hij zijn losgemaakt om in elkaar geslagen te worden en dat zijn zakken niet onderzocht werden zodat hij zijn GSM bijhield tijdens de ontvoering niet geloofwaardig zijn, (6) verzoeker geen verklaring kan geven voor de plotse heropflakking van het contact met het meisje na twee jaar stilte en (7) het gegeven dat verzoeker naderhand onterecht beschuldigd zou zijn van moord op de broer van zijn schoonbroer allerminst kan overtuigen nu dit nodeloos ingewikkeld is, er geen concrete aanwijzingen zijn dat M. N. hiermee iets te maken heeft en de door verzoeker voorgelegde documenten in dit verband niet kunnen overtuigen zoals wordt toegelicht in de bestreden beslissing; (iii) de door verzoeker geschetste gang van zaken bij zijn vertrek uit Pakistan allerminst aannemelijk overkomt, meer bepaald de wijze waarop hij het land zou hebben verlaten na een toevallige ontmoeting met enkele Punjabi's en ook zijn verklaringen aangaande het bedrag dat hij betaald zou hebben voor de reis niet kunnen overtuigen en (iv) de vaststelling dat verzoeker geen verzoek om internationale bescherming indiende in de Europese landen waarlangs hij naar België reisde verder afbreuk doet aan zijn voorgehouden vrees voor vervolging.

2.2.2.2. De Raad stelt derhalve vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, voldaan. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt. Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat verzoeker in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.2.2.3. Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat verzoeker geen geloofwaardige elementen aanbrengt waaruit kan blijken dat hij zijn land van herkomst is ontvlucht of dat hij er niet zou kunnen terugkeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin.

De Raad stelt vast dat verzoeker in zijn verzoekschrift niet de minste concrete poging onderneemt om de pertinente motieven dienaangaande zoals opgenomen in de bestreden beslissing, die draagkrachtig zijn en steun vinden in het administratief dossier en op grond waarvan terecht wordt besloten tot de ongeloofwaardigheid van het door hem uiteengezette vluchtrelaas, te verklaren of te weerleggen. Het komt aan verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar hij evenwel geheel in gebreke blijft. Hij komt immers in wezen niet

verder dan het louter volharden in zijn vluchtrelaas, het herhalen van eerder afgelegde en ongeloofwaardig bevonden verklaringen, het uiten van blote beweringen, het poneren van een vrees voor vervolging en het bekritisieren en tegenspreken van de gevolgtrekking door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, wat evenwel bezwaarlijk een dienstig verweer kan worden geacht en waarmee hij er aldus niet in slaagt hoger aangehaalde motieven van de bestreden beslissing te ontcrachten, noch een geponde vrees voor vervolging aannemelijk te maken.

In zoverre verzoeker nog aanvoert dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich steunt op hypothetische scenario's om te besluiten tot de ongeloofwaardigheid van zijn vluchtrelaas, dient erop gewezen dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich *in casu* bij de beoordeling van verzoekers nood aan internationale bescherming heeft gebaseerd op verzoekers eigen verklaringen. Het loutere feit dat verzoekers verklaringen onaannemelijk, niet-doorleefd en/of ongeloofwaardig worden bevonden, betekent niet dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich zou stoelen op louter hypothetische scenario's waaraan verzoekers vluchtrelaas al dan niet zou moeten voldoen teneinde het aannemelijk te maken. Indien verzoekers vluchtrelaas afwijkt van hetgeen redelijkerwijze in een bepaalde situatie kan worden verwacht, dient verzoeker echter wel *in concreto* uiteen te zetten waarom in zijn persoonlijk geval zijn situatie anders is dan hetgeen normaliter kan worden verwacht. De ongeloofwaardigheid van een vluchtrelaas kan immers ook blijken uit onaannemelijke, vage of niet-doorleefde verklaringen, zoals *in casu* zoals blijkt uit de motieven van de bestreden beslissing. In tegenstelling tot wat in het verzoekschrift lijkt te worden betoogd, hebben deze onaannemelijkheden, vaagheden en niet-doorleefde verklaringen geen betrekking op details, maar op feiten die rechtstreeks aanleiding hebben gegeven tot het vertrek uit het land van herkomst. Van verzoeker mag worden verwacht dat hij tijdens de asielprocedure eenduidige, doorleefde, gedetailleerde en geloofwaardige verklaringen aflegt over de feiten die de essentie uitmaken van zijn vluchtrelaas en de aanleiding waren tot zijn vertrek uit zijn land van herkomst.

Waar verzoeker stelt dat hij wel degelijk diverse doorleefde, coherente en eensluidende antwoorden wist te geven op specifieke vragen en het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen uiterst selectief te werk is gegaan door hieraan voorbij te gaan in de bestreden beslissing, dient er vooreerst op gewezen dat de motiveringsplicht in hoofde van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dan wel in hoofde van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen geenszins de verplichting behelst om, zo dit al mogelijk zou zijn, alle elementen in het voordeel dan wel in het nadeel van de kandidaat-vluchteling in de bestreden beslissing dan wel in onderhavig arrest op te nemen. Daargelaten de vaststelling dat verzoeker niet aanduidt welke elementen hij dan wel op overtuigende en correcte wijze zou hebben weergegeven nu hij zich beperkt tot het louter volharden in eerder afgelegde en ongeloofwaardig bevonden verklaringen, dient te worden benadrukt dat verzoeker allerminst *in concreto* aantoont hoe deze elementen zwaarder zouden doorwegen dan de gebrekkigheden, ongeloofwaardigheden en niet-doorleefde verklaringen die in de bestreden beslissing op pertinente wijze worden uiteengezet. Verzoeker brengt bovendien geen concrete gegevens aan waaruit blijkt dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bevooroordeeld zou zijn geweest of dat zijn verzoek om internationale bescherming niet eerlijk zou zijn behandeld. Uit de stukken van het dossier en de bestreden beslissing kan evenmin enige vooringenomenheid of enig gebrek aan objectiviteit worden afgeleid. Bovendien zijn de ambtenaren van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen onpartijdig en hebben dezen geen persoonlijk belang bij een positieve of negatieve beslissing ten aanzien van een verzoeker. Als dusdanig bieden zij de nodige garanties inzake objectiviteit.

Zo verzoeker verder betoogt dat zijn antwoorden "*in de gegeven omstandigheden*" en ondanks het grote tijdsverloop tussen de gebeurtenissen in Pakistan en het persoonlijk onderhoud op de zetel van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen wel degelijk oprecht en realistisch zijn, dient opnieuw te worden benadrukt dat van verzoeker, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag worden verwacht dat hij alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op correcte, coherente, duidelijke en precieze wijze kan weergeven, zeker die feiten en gebeurtenissen die de essentie uitmaken van dit vluchtrelaas, die hij persoonlijk heeft meegemaakt en die de directe aanleiding vormen van zijn vertrek uit zijn land, *quod non in casu* zoals blijkt uit het voorgaande. Het tijdsverloop sinds de beweerdde feiten vormt op zich evenmin een afdoende verklaring voor verzoekers vage en ongeloofwaardige verklaringen. Daar de aangehaalde gebeurtenissen een manifeste afwijking vormen op de alledaagsheid en van determinerende invloed waren op zijn verdere leven, kunnen zij geacht worden in verzoekers geheugen te zijn gegrift zodat hij bij machte zou moeten zijn deze op coherente, duidelijke en aannemelijke wijze uiteen te zetten en dit ongeacht het tijdsverloop. Verzoeker verduidelijkt verder niet wat de "*gegeven*

omstandigheden" zijn, laat staan op welke wijze zij van invloed zouden zijn geweest op zijn verklaringen en/of op de motieven van de bestreden beslissing.

Verzoeker vervolgt in het verzoekschrift nog dat M. N. zijn netwerken binnen de Pakistaanse autoriteiten zal aanwenden om hem valselijk diverse strafbare feiten in de schoenen proberen te schuiven zoals de moord op de broer van zijn schoonbroer, dat hij bij een eventuele rechtszaak in dit verband niet zal kunnen rekenen op een eerlijk proces en dat hij bij een terugkeer vreest te worden gearresteerd en tijdens zijn opsluiting het slachtoffer van mishandelingen zal worden. De Raad merkt te dezen op dat in de bestreden beslissing op goede gronden wordt overwogen dat verzoeker zijn verboden relatie met Z. M. (dochter van M. N.) niet aannemelijk weet te maken en bijgevolg evenmin geloof kan worden gehecht aan de door verzoeker aangehaalde problemen omwille van deze relatie. Met het louter volharden in deze problemen en het toevoegen van louter hypothetische verklaringen die volledig in het verlengde liggen van deze ongeloofwaardig geachte feiten, brengt verzoeker geen enkel valabel argument bij om de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen te verklaren of te weerleggen, noch maakt hij een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin aannemelijk.

Met betrekking tot de door hem voorgelegde documenten hekelt verzoeker dat deze door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen ten onrechte werden geringschat, dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen geen, minstens onvoldoende onderzoek heeft verricht naar (de authenticiteit van) deze documenten en meent hij dat uit deze stukken wel degelijk een vrees voor vervolging blijkt. Verzoeker blijkt er ten onrechte vanuit te gaan dat aan voorgelegde documenten slechts bewijswaarde kan worden ontzegd indien de valsheid of het niet-authentiek karakter ervan wordt aangetoond. De commissaris-generaal en bijgevolg ook de Raad kunnen evenwel ook aan de aangebrachte stukken bewijswaarde weigeren wanneer deze onvoldoende garanties op het vlak van authenticiteit bieden, wat *in casu* het geval is. Zo wordt in de bestreden beslissing met betrekking tot het door verzoeker voorgelegde arrest van de rechtbank en FIR overwogen als volgt:

"(...) Deze documenten vertonen evenwel een aantal vormelijke gebreken, waardoor aan de echtheid getwijfeld kan worden. Zo is het opgesteld in erg slecht Engels; hier volgen enkele voorbeelden van de eerste pagina's: "co-accused A. R. ... got registered a case... at police station city"; "they went to chamber of their council... for recording statement"; "when they standing on breakfast cart for taking breakfast..."; "M. raised lalkara to teach a lesson for abduction of his daughter"; "accused A. R.... made fire shots with pistol"; etc... Ook is inhoud voor een vonnis maar vreemd te noemen. Er worden namelijk een aantal beklaagden aangewezen in de hoofding, maar op het einde van het arrest wordt daarentegen uw aanhouding bevolen. U wordt dan wel in de tekst van het vonnis aangewezen als medebeklaagde, maar dit blijkbaar zonder dat het nuttig geacht werd u in de hoofding te vermelden. Alles samen valt dit maar erg weinig ernstig te nemen.

De FIR daarentegen, los van de inhoud, is opgesteld in een vorm die niet overeenkomt met informatie gekend over FIR's en toegevoegd aan uw dossier, waarbij het ontbreken van een hoofding, vervangen door een geheel voorblad opvalt. Gezien de gekende fraudegevoeligheid van Pakistaanse documenten, kan deze dan ook niet als geloofwaardig weerhouden worden." Dat dit een "vage stelling" zou zijn waarachter het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich zou schuilen, kan allerminst gevolgd worden nu uit het voorgaande blijkt dat er diverse elementen zijn die de authenticiteit en bijgevolg de bewijswaarde van de door verzoeker voorgelegde FIR en arrest ondermijnen.

De door verzoeker voorgelegde Pakistaanse identiteitskaart toont zijn identiteit aan, dewelke op zich niet in twijfel wordt getrokken.

Aangaande de huwelijksakte merkt de Raad nog op dat verzoekers verklaringen omtrent de datum van ondertekening van het document niet overeenstemmen met de op het document vermelde datum (2 april 2017). Zo geeft verzoeker immers aan dat zijn vriendin het document twee keer moest ondertekenen: *"Twee dagen voor 28 maart haalde ik haar van school om het te doen tekenen. Ze moest het twee keer teken, een keer dan en dan bij rechter."* (administratief dossier, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 19), hetgeen zich dus voor de op het document vermelde datum van 2 april 2017 situeert. Geconfronteerd met deze vaststelling, antwoordt verzoeker ontwijkend: *"Die datum kregen we om te huwen. De aanvraag was de 28ste de datum was 2 april, het is in het Urdu."* (administratief dossier, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 27), hetgeen deze discrepantie evenwel niet kan verklaren of vergoelijken. Te meer nu verzoeker eerder verklaarde dat zijn vriendin het document twee dagen voor 28 maart (bijgevolg 26 maart 2017) ondertekende, hetgeen nochtans niet kan blijken uit het door hem voorgelegde stuk.

De verkiezingslijst toont slechts aan dat C. I. A. C. hierop figureert, doch kan hieruit allerminst worden afgeleid dat de vader van Z. de vertrouwenspersoon en rechterhand van deze persoon zou zijn, laat

staan dat verzoeker door deze laatste persoon bedreigd zou zijn, noch kan hieruit anderszins een vrees voor vervolging in hoofde van verzoeker worden afgeleid.

De link naar een Facebookfilmpje waarin verzoeker beschuldigd zou worden van moord, kan evenmin een bewijs vormen van de door hem voorgehouden feiten nu dit stuk niet vergezeld is van een voor eensluidend verklaarde vertaling in de taal van de rechtspleging zoals voorgeschreven door artikel 8 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, zodat de Raad geen kennis kan nemen van de inhoud ervan. Dit stuk kan derhalve niet in overweging worden genomen. Er kan bovendien op gewezen worden dat dergelijke privéfilms waarvan de oorsprong niet duidelijk is, in het algemeen in scène kunnen worden gezet en bijgevolg manipuleerbaar zijn in plaats, tijd en ruimte.

Aangezien geen van de motieven van de bestreden beslissing aldus wordt weerlegd, blijft de uitgebreide motivering van de bestreden beslissing onverminderd overeind en wordt deze door de Raad tot de zijne gemaakt en beschouwd als zijnde hier hernomen.

2.2.2.4. Gelet op het voorgaande dient vastgesteld dat verzoekers vluchtrelaas niet voldoet aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet.

Daar aan de door verzoeker voorgehouden vrees geen geloof kan worden gehecht, kan zijn argumentatie met betrekking tot de vraag naar doeltreffende en niet-tijdelijke bescherming vanwege de nationale overheden, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 2 van de Vreemdelingenwet, niet dienstig worden aangevoerd.

2.2.2.5. Wanneer zoals *in casu* geen geloof kan worden gehecht aan het naar voor gebracht vluchtrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.2.3. Subsidiare beschermingsstatus

Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het vluchtrelaas van verzoeker, waarop hij zich eveneens beroept teneinde de subsidiare beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoeker dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

De subsidiare beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige vluchtrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Met betrekking tot artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet staat in de bestreden beslissing te lezen als volgt:

*“Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie **EASO Country of Origin Information Report : Pakistan Security Situation van oktober 2019**, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/easo_pakistan_security_situation_report_20191030.pdf dat het gros van het geweld dat in Pakistan plaatsvindt kan toegeschreven worden aan de terreurorganisaties die in het land actief zijn. De terreuraanslagen die in Pakistan plaatsvinden zijn evenwel doorgaans doelgericht van aard, waarbij voornamelijk leden van de veiligheidsdiensten en het leger, leden van religieuze minderheden en politici gevisieerd worden. De aard van het gebruikte geweld zorgt er echter voor dat er soms ook willekeurige slachtoffers vallen. Daarnaast vinden er in Pakistan soms grootschalige aanslagen plaats die als doel hebben om een maximaal aantal slachtoffers te maken binnen een bepaalde gemeenschap. Doorgaans vormen religieuze minderheden, en dan vooral de sjiitische moslims, hierbij het doelwit. Dergelijke aanslagen zijn echter eerder uitzondering dan regel.*

Uit de informatie waarover het CGVS beschikt blijkt duidelijk dat de veiligheidssituatie in geheel Pakistan de voorbije jaren sterk verbeterd is en deze trend zich in het voorbije jaar heeft verder gezet. Zo is er sprake van een duidelijke daling in het aantal terroristische aanslagen, alsook een vermindering van het aantal sektarisch geïnspireerde veiligheidsincidenten. Ook het aantal te betreuren burgerdoden en gewonden is in geheel Pakistan sterk gedaald. Uit dezelfde informatie blijkt echter ook dat de veiligheidssituatie in bepaalde Pakistaanse regio's op heden problematisch blijft. Het noordwesten van

Pakistan wordt nog steeds geteisterd door opflakkerend geweld, gepleegd door zowel militanten als regeringstroepen. Uit dezelfde informatie blijkt echter dat het hier om een uiterst lokaal conflict gaat, dat zich hoofdzakelijk afspeelt in de grensregio tussen Pakistan en Afghanistan, meer bepaald in de tribale districten in Khyber-Pakhtunkwa (KP) (de voormalige FATA). Deze districten werden in mei 2018 aan Khyber-Pakhtunkwa toegevoegd en vormen sindsdien administratief deel van de provincie. In bepaalde van deze districten, meer specifiek Noord- en Zuid-Waziristan, is de veiligheidssituatie precair en zal aan verzoekers afkomstig uit deze regio de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet worden toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat. Hoewel de situatie in de overige delen van KP en de provincies Punjab, Sindh, Balochistan en in Pakistan controlled Kashmir (PcK) verontrustend en zorgwekkend kan voorkomen, is de omvang en de intensiteit van het geweld er beduidend lager dan in het noordwesten van Pakistan.

Daar het geweldsniveau en de impact van het geweld in Pakistan regionaal erg verschillend te zijn, dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Pakistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Punjab te worden beoordeeld.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweld in de provincie Punjab de vorm aanneemt van terroristische aanslagen, sektarisch geweld, etno-politiek en electoraal geweld, en crimineel geweld. De provincie Punjab wordt beschouwd als het politieke en economische centrum van Pakistan. De dalende trend van de voorbije jaren wat het aantal terroristische aanslagen, targeted killings en burgerslachtoffers betreft wordt verder gezet in de rapporteringsperiode, waarbij vooral een grote daling in het aantal terreuraanslagen kan worden vastgesteld. Ten opzichte van 2017 is er sprake van een grote vermindering in het aantal slachtoffers in Punjab, waarbij slechts een beperkt aantal burgerslachtoffers in de provincie wordt gerapporteerd. UN OCHA maakt geen melding van een uitwaartse ontheemding uit Lahore of uit andere districten in de provincie Punjab.

Er dient aldus geconcludeerd te worden dat, hoewel er zich in de provincie Punjab incidenten voordoen, er geen gewag kan worden gemaakt van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of onderbroken gevechten, noch kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld in de provincie Punjab dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan inroepen die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in de provincie Punjab in uw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen dat u bij een terugkeer naar de provincie Punjab een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Punjab. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld."

Verzoeker voert geen enkel concreet verweer tegen voormelde analyse, zodat ze onverminderd overeind blijft en door de Raad tot de zijne wordt gemaakt.

Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.2.4. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen uitvoerig werd gehoord. Tijdens dit persoonlijk onderhoud kreeg hij de mogelijkheid zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Urdu machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden. Evenmin kan de schending van het redelijkheidsbeginsel worden

volgehouden aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd.

2.2.5. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.2.6. Waar verzoeker in ondergeschikte orde vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen en het dossier terug te sturen naar het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen, zoals blijkt uit wat voorafgaat. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie september tweeduizend twintig door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS